

en Erklæring, der her gaar i den Retning eller rettere har de samme Ord, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds brugte ved Gengivelsen af den tidligere Konseilspræsidents Erklæring. Maa jeg da henviser til, at Opfordringen til at give en saadan Erklæring fremkommer nu under ganske andre Forhold, end den fremkom under i Oktober Maaned forrige Aar til den daværende Konseilspræsident. Den Gang havde Ministeriet bestaaet et Par Aar, og Opfordringen til at afgive en saadan Erklæring kunde endog saa siges at være fremkommen særlig for Tilfældet; Anledningen dertil var en Bladartikel. Jeg benægter aldeles ikke, at det ærede Flertal havde det Ønske at faa en saadan Erklæring frem, men jeg fremhæver kun det rent faktisk, at Spørgsmaalet om at faa Erklæringen kom frem som et Tilfælde i en bestemt Anledning. Nu stiller det sig jo ganske anderledes. Nu er der kommet et nyt Ministerium, og dette ny Ministerium modtages saa med en Opfordring fra Flertallet til at binde sig ved en saadan Erklæring. Jeg tør vel gaa ud fra, at naar denne Opfordring rettes til mig, er det ikke særlig til mig, og netop paa Grund af mine personlige Egenskaber, den rettes, men den rettes til mig, fordi man overhovedet mener det rigtig at rette denne Opfordring til Chefen for ethvert nyt Ministerium, saa længe indtil Forholdene en Gang maatte blive forandrede. Vi ere da inde paa et Spørgsmaal, som har ikke liden Betydning, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt det vil være rigtig, at Chefen for et nyt Ministerium afgiver en saadan Erklæring som den, der her er Spørgsmaal om, om det er rigtig, at han ved en Slags Haandfæstning binder sig over for Flertallet her i det høje Ting til ikke nogen Sinde under nogen som helst Omstændigheder at benytte provisoriske Finanslove. Hvis jeg nu indlader mig paa at give en saadan Erklæring, etablerer jeg en Praksis for Fremtiden i saa Henseende, og derfor tør jeg ikke paatage mig Ansvar. Jeg maa derfor over for den Opfordring, der saaledes er stillet til mig, hvare, at jeg ikke tør efterkomme den af den Grund, jeg nu har nævnt. Jeg skal imidlertid gerne anstille nogle mere almindelige Betragtninger i Anledning af den Opfordring, der saaledes er fremkommen, Betragtninger, der dog saa rigtignok ogsaa kun ville faa akademisk Betydning, om jeg saa maa sige. Det ærede Medlem, der havde Ordet (S. C. Christensen), henviser til, at det afgaaede Ministerium, efter at denne Erklæring var afgiven, havde opnaaet at komme i et bedre Forhold til Folketinget, havde opnaaet større Tillid hos

Flertallet i dette Ting, og det erkender jeg fuldtud. Men jeg tillader mig dog at rejse det Spørgsmaal, om denne Erklæring da virkelig har draget Nytte efter sig. Jeg henviser i saa Henseende til det rent faktisk, ikke til andet, og jeg spørger da, om det da lykkedes det forrige Ministerium efter denne Erklæring at udføre sin Mission. Svaret derpaa maa jo afgjort blive: Nej. Det forrige Ministerium lagde særdeles megen Vægt paa, at det høje Ting her vilde give Ministeriet en Finansloov, som Ministeriet kunde acceptere. Hvis det var sket, tvivler jeg ikke paa, at i mange Henseender havde alt stillet sig væsentlig anderledes, end det nu har stillet sig. Det skete imidlertid ikke, og dermed var Finansloovkonflikten indledet. Med Hensyn til Udgangen af Finansloovkonflikten har jo den Erklæring, som Ministeriet Reeds Thott afgav, ikke nyttet Ministeriet det mindste; der kunde snarere spørges, om den ikke har skadet. Idet jeg dernæst henholder mig til den Ordlyd af Erklæringen, som blev fastslaaet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), o: den Ordlyd, at Ministeriet ingen Sinde og under ingen Omstændigheder vilde udstede en provisorisk Finansloov, skal jeg dog henlede Opmærksomheden paa, at den Tid, der er gaaet, ikke har været uden Nytte i en Henseende. Den har nemlig bragt os ikke ringe Erfaring, en Erfaring, som det vilde være en stor Fejl ikke at lære noget af. En saadan Erklæring som den, der her er Spørgsmaal om, afgives og maa afgives med Blikket fæstet paa de politiske Forhold, der foreligge, naar Erklæringen kommer til Verden, men det er ikke muligt for noget Menneske at forudsige, hvorledes de politiske Forhold ville stille sig ud i Fremtiden. Dette kan ganske særlig siges med Hensyn til den Erklæring, der blev afgiven af min tidligere Chef. For mig stiller det sig rigtignok saaledes, at man ingenlunde kan sige fra nogen Side, at en provisorisk Finansloov under ingen Omstændigheder og ingen Sinde vil kunne udstedes, thi vi maa dog allesammen erkende, at der kan komme til at foreligge en Nødvendighed for et hvilket som helst Ministerium for at maatte ty til Udstedelse af en Finanslovhjemmel, som ikke støtter sig til Rigsdagens Vedtagelse. Jeg skal tillade mig et Tankeeksperiment. Hvis det ærede Flertal i dette Ting var kommet til at danne et Ministerium under de Omstændigheder, under hvilke det er blevet betroet mig at gøre det, er jeg overbevist om, at dette Ministerium ikke vilde kunne have undgaaet at benytte en saadan Finanslovhjemmel, som jeg har omtalt (Modsigelse).